

Arrest

nr. 80 376 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juni 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2008 in het Rijk aangekomen en hij dient op 3 september 2008 een asielaanvraag in.

Op 17 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt ingetrokken.

Op 5 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 30 juni 2010 bij arrest nr. 45 882 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 mei 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. De beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A.I. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25/05/2011

Overwegende dat betrokkene op 03/09/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 05/03/2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 02/07/2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 25/05/2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene nu een fax van een waarschuwingsbrief van de rechtbank voorlegt, waarmee hij zou willen bewijzen dat hij nog steeds gezocht zou worden in Iran. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene ook een fax voorlegt van een attest van een ziekenhuis, waarmee hij zou willen bewijzen dat zijn vrouw geslagen zou geweest zijn door Iraanse agenten in burger. Overwegende dat er in dit attest enkel staat dat zijn vrouw wegens slagen en blauwe plekken diende opgenomen te worden in het ziekenhuis, maar dat er geen vermelding staat over de omstandigheden waarbij ze deze verwondingen heeft opgelopen. Overwegende dat een fax bovendien niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag reeds alles eerlijk verteld zou hebben en dat er vele zaken niet duidelijk waren en mis begrepen werden. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS en dat deze beslissing bevestigd werd door de RvV. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48,4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 7 oktober 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rolnr. 87 223).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“DOORDAT,

Tegenpartij meent dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen op grond van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980. De nieuwe stukken (twee faxen) die werden neergelegd kunnen niet op adequate manier worden beoordeeld aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

TERWIJL,

De opgelegde motivering moet in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn. Tegenpartij steunt haar weigering op artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980. Betreffende de toepassing ervan, kan gerefereerd worden naar arrest 57 933 van 16 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

(...)

Hierna worden deze voorwaarden toegepast op onderhavige zaak en zal blijken dat de voorwaarden vervuld zijn zodat tegenpartij de tweede asielaanvraag van verzoeker in aanmerking had moeten nemen en het dossier had moeten overdragen aan het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

Nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag:

Op 25 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij legde hiertoe 3 documenten voor: een begeleidende brief van zijn raadsman, een fax van een waarschuwingsbrief van de rechtbank en een fax van een medisch attest (stuk 2).

In de begeleidende brief wordt gemeld dat verzoeker via zijn familie in Iran op de hoogte werd gebracht dat er een nieuw document is waaruit blijkt dat verzoeker naar de rechtbank moet gaan op straffe van een verhoging van de straf.

Tegenpartij meent dat dit stuk niet kan worden weerhouden in het kader van artikel 51/8 van de wet daar de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Tegenpartij grondt haar beslissing met andere woorden op het feit dat de drager (een fax) niet op adequate wijze kan worden beoordeeld. Zij meent bijgevolg dat er geen sprake is van een nieuw element.

Het feit dat verzoeker verklaart dat hij nog steeds gezocht wordt en dat hij een fax voorlegt waarin hij wordt opgeroepen voor de rechtbank is wel degelijk een nieuw element. Dit besluit steunt op de volgende redenering:

In de beslissing van het CGVS van 05.03.2010 staat dat:

“Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door ingeroepen politieke motieven achter de rechtszaak van 26/11/1384 (15/02/2006).”

“u bent door de Revolutionaire Rechtbank schuldig bevonden aan medeplichtigheid en veroordeeld tot drie jaar opsluiting en het betalen van een geldboete (...).”

“bijgevolg dient te worden vastgesteld dat t' zich door uw vertrek uit Iran vrijwillig heeft onttrokken aan de normale rechtspleging”

Het CGVS trekt dus niet in twijfel dat er een rechterlijke uitspraak is geweest.

In beroep stipuleert het arrest 45 882 van 30 juni 2010 van de Raad in punt 2. 13. het volgende:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij door de Algemene Rechtbank veroordeeld zal worden tot een straf “die ontoelaatbaar is en die op zich het verlenen van het asielrecht aan verzoeker rechtvaardigt”, wijst de Raad erop dat verzoeker gevluht is in april/mei 2008 omdat hij op de hoogte werd gesteld dat zijn zaak zou voorkomen bij de Algemene Rechtbank in juni/juli 2008. De Raad heeft reeds opgemerkt dat verzoeker zich onttrokken heeft aan de normale procesgang van zijn rechtszaak en ook niet tegemoet is gekomen aan de schadeloosstelling van de twee juweliers, doch tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker over het vervolg op zijn veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank bijzonder op de vlakte blijft, en ook in het verzoekschrift geen klaarheid wordt geschapen niettegenstaande in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een convocatie van het Hof van Beroep, dd. 25/02/13 87 (14/05/2008) die handelt over de beroepsprocedure die door zijn advocaat werd ingesteld naar aanleiding van het vonnis nummer 1326/86 genomen door de Algemene Rechtbank te Shiraz, heeft ingediend, dit vonnis niet wordt voorgelegd en verzoeker zelfs geen melding maakt van een veroordeling. De Raad is derhalve van oordeel dat er reeds een beslissing is genomen door de Algemene Rechtbank, anders zou er geen beroepschrift zijn en verzoeker bewust de beslissing van de Algemene Rechtbank achterhoudt teneinde de asielinstanties te misleiden. Derhalve wordt verzoekers betoog in zijn “vijfde middel” over het al dan niet bevoegd zijn van deze rechtbank voor de beoordeling van “Mohareb” niet dienstig aangevoerd. Dat nog geen beslissing is genomen over een belangrijke vraag die nog aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling is een blote bewering van

zijnentwege en is niet geloofwaardig. Anno 2010 moet verzoeker in de mogelijkheid zijn concreet en precies aan te geven wat er met zijn beroep tegen de beslissing van de Algemene Rechtbank is gebeurd en mag verwacht worden dat hij alle stukken voorlegt nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, wat in casu niet het geval is. (...)

Ondanks dat het arrest van de Raad de beslissing tot weigering van het CGVS bevestigde volgt er wel uit dat ook de Raad van oordeel is dat er een rechterlijke uitspraak is geweest. Verzoeker legt een fax voor betreffende een brief van de Rechtbank waarin hij wordt uitgenodigd om het vonnis te komen aanhoren. Dit stuk en de verklaring van verzoeker moet dan ook beoordeeld worden in het licht van voorgaande vaststellingen. Immers indien er al een strafrechtelijke (verstek) beslissing is genomen (bevestigd door het CGVS en de Raad zelf), dan is de eerstvolgende consequentie de uitvoering ervan. De fase waarop verzoeker zijn nieuwe asielaanvraag dan ook baseert is de uitvoering van het bestaande vonnis. In deze zin is de inhoud van de fax gesteund door de verklaring van verzoeker conform het arrest van de Raad van State van 16 oktober 2006 (nr. 163.610) wel degelijk nieuw.

Over de bewijswaarde van een fax kan natuurlijk terecht geopperd worden dat deze niet op adequate wijze kan worden beoordeeld, maar in het kader van asiel is het echter duidelijk dat goede documenten eerder schaars zijn en dat zelfs als authentiek voorgestelde documenten niet altijd zo authentiek zijn als ze er uitzien.

Bovendien kan in dit licht eveneens verwezen worden naar het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees' waarin in punt 197 staat dat: "The requirement of evidence should thus not be too strictly applied in view of the difficulty of proof inherent in the special situation in which an applicant for refugee status finds himself. Allowance for such possible lack of evidence does not, however mean that unsupported statements must necessarily be accepted as true if they are inconsistent with the general account put forward by the applicant."

Inderdaad zou er kunnen aangevoerd worden dat de Raad in haar betreffende arrest reeds opmerkte:

Dat nog geen beslissing is genomen over een belangrijke vraag die nog aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling is een blote bewering van zijnentwege en is niet geloofwaardig."

Toch wordt deze blote bewering deze keer gestaafd met een faxbericht zodat er geen sprake meer is van een blote bewering indien het betreffend stuk, rekening houdend met het advies van de UNHCR terzake, in de vorige procedure had kunnen worden voorgelegd. Bovendien werd meerdere malen bevestigd dat er een rechterlijke uitspraak bestaat ten opzichte van verzoeker zodat bijkomende informatie toegekomen bij wege van fax moet worden aanvaard als nieuw element. Daarnaast tracht verzoeker het vonnis te bemachtigen ten einde zijn verzoek te staven. Verzoeker legt bijgevolg wel degelijk een nieuw element voor in de zin van artikel 51/8 van de wet zodat deze voorwaarde vervuld is.

Betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen:

Verzoeker werd begin 2011 via zijn familie in Iran op de hoogte gebracht dat er in december een nieuw document is toegekomen waaruit blijkt dat verzoeker naar de rechtbank moet gaan. Verzoeker werd hiervan pas in kennis gesteld begin 2011, na de laatste fase van de asielpcedure (Arrest van de Raad dateert van 02.07.2010), zodat de voorwaarde vervuld is.

Relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet:

Reëel risico op schade:

Zoals hierboven reeds aangestipt kan als vaststaand gegeven aanvaard worden dat er een rechterlijke uitspraak is ten opzichte van verzoeker. Uit de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad kan bevestiging gevonden worden dat het hier hoogstwaarschijnlijk om een uitspraak gaat op strafrechtelijk gebied. Dit is het uitgangspunt.

De vraag die zich dan stelt is of het nieuw element ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet?

Volgens de oproepingsbrief moet verzoeker zich wenden tot de rechtbank ten einde het (strafrechtelijk) vonnis te aanhoren. Verzoeker heeft kennis genomen van dit stuk een tweetal maanden nadat zijn familie het heeft ontvangen. Het is dan ook realistisch van te veronderstellen dat het vonnis nu uitvoerbaar is en dat verzoeker bij terugkeer zijn straf (welke?) zal moeten ondergaan.

Volgens de these zoals uiteengezet door de Raad in haar arrest van 30.06.2010 was er geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker geen eerlijk proces zou krijgen. De Raad was van mening dat verzoeker door te vertrekken uit Iran zich vrijwillig heeft onttrokken aan de normale rechtsgang.

Verzoeker, onafhankelijk van wat hij zou gedaan hebben (gewapende overval bijvoorbeeld), had volgens deze these dus de beslissing moeten afwachten.

Nochtans was niet de eerlijkheid van de procesgang constitutief, wel het risico op onmenselijke bestraffing. Immers, het is goed mogelijk dat een eerlijk proces desalniettemin uitmondt op een onmenselijke straf. Het constitutief element is dan ook of verzoeker bij terugkeer naar Iran een risico loopt een onmenselijke straf te ondergaan.

Iran kent een divers gamma van straffen, gaande van de doodstraf tot een éénvoudige gevangenisstraf. Volgens een kleine selectie van recente mensenrechtenrapporten kunnen de volgende opmerkingen geformuleerd worden aangaande de actuele situatie in Iran:

- FIDH (féderation internationale des droits de l'homme) : "...extensive use of the death penalty for non-serious offences,..., disregard for standards of fair trials ", "the numbers of executions in Iran have been on the rise in the few past years , "the total number of acknowledged and unacknowledged executions is in excess of 300 ", "the real number of executions in Iran could be much higher" (stuk 3).
- FIDH: "continued practice of systematic torture and the cruel and inhuman treatment inside prisons and arbitrary arrests in Iran" (stuk 4).
- 'Human Rights and Democracy: the 2010 Foreign and Commonwealth office rapport' (stuk5):
 - Access to justice: dramatic increase in executions in 2010 and the growing number of arrests (...), there was a report of one execution where the victim did not even know that he had been sentenced to death (...) persistent use of ill-defined or vaguely worded charges, in 2010, there were at least 27 executions on the charge of moharebeh (....) one of the most alarming trends this year was the increased intimidation and harassment of lawyers (...)
 - Death penalty: Iran continued to use the death penalty extensively. (...) Iran executes more people per capita than any other country in the world (...), the penal code still allows for execution by a range of methods that we consider to be cruel and that prolong suffering of the condemned (...)
 - Torture and other ill treatment frequent and credible report of torture and repressive treatment of protesters (...). Iran has not yet signed or ratified the UN Convention against torture (...)
- Amnesty International Annual Report 2011 — Iran (stuk 6):
 - Arbitrary arrests and detentions continued to arrest arbitrarily) government opponents and people seen to be dissenting from officially approved values on account of their views or lifestyle (...)
 - Unfair trials the year saw a further degradation of the criminal justice system (...)
 - Torture and other ill-treatment: torture and other ill-treatment in pre-trial detention remained common (...)
 - Cruel inhuman and degrading punishments flogging and amputation continued to be imposed and increasingly carried out (), the head of Iran's official human rights body, insisted that the government did not consider such punishments as forms of torture (...)
 - Death penalty: death sentences were imposed for drug smuggling. Armed robbery (...)
- UN General Assembly, resolution adopted by the Human Rights Council (8.04.2011) (stuk 7):
 - "welcoming the interim report of the Secretary-General on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran submitted to the Human Rights Council and expressing serious concern at developments noted in that report"
 - "decides to appoint a special rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran, to report to the Human Rights Council and to the General Assembly, (...)"
 - "in favour: Belgium"

Op grond van voorgaande informatie moet besloten worden dat het strafrechtelijk systeem in Iran, naast oneerlijke procesvoering, niet de nodige garanties biedt, maar vooral dat de uitvoering van en de toepassing van bepaalde straffen botst met de algemene beginselen van het internationaal mensenrecht. Eenieder die een inbreuk begaat van de Iraanse strafwet kan maar best uit voorzorg om niet één van de hiervoor aangehaalde straffen of behandelingen te moeten ondergaan zich onttrekken aan de Iraanse rechtsmacht. Bovendien is de situatie op dit ogenblik zo dramatisch dat er zelfs een resolutie werd aangenomen waarin een speciale rapporteur werd aangesteld die de situatie moet onderzoeken. België was zelfs één van de prominente voorstemmers. Veel zal dit echter niet veranderen ter plekke aangezien Iran reeds liet weten geen onderzoeken van wie dan ook toe te laten op haar grondgebied. Verzoeker kreeg een waarschuwingsbrief hem toegestuurd op zijn woonplaats in Iran. Dit document werd per fax doorgestuurd naar België. Het gaat om een oproepingsbrief om te verschijnen voor de rechtbank. Uit het volledige dossier blijkt dat er reeds een strafrechtelijke

veroordeling is geweest welke verzoeker tracht vast te krijgen. Artikel 48/4 §2, b van de wet stemt inhoudelijk overeen met artikel 3 EVRM. Artikel 51/8 van de wet beperkt de bevoegdheid van tegenpartij inzake asiel, maar legt haar geen beperkingen op wat betreft het onderzoek van een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft nog geen straf ondergaan en heeft zich onttrokken aan de normale procesgang in Iran. De Raad was eveneens dit oordeel toegedaan in haar arrest van 30 juni 2010 en heeft voor een deel haar bevestigende beslissing gegrond op dit gegeven. Echter, net het feit dat hij zich vrijwillig onttrokken heeft aan de normale procesgang zal, rekening houdende met bovenstaande vaststellingen, gevolgen hebben ten aanzien van zijn straf, of de modaliteiten ervan.

Dit is geen louter blote bewering daar de indicaties in de mensenrechtenrapporten en de recente aanstelling van een speciaal rapporteur voor de mensenrechten deze bewering gewichtig ondersteunen. Er is bijgevolg een risico op schending van artikel 3 EVRM hij terugkeer naar zijn herkomstland. Aangezien artikel 3 EVRM en artikel 48/4 §2 b van de vreemdelingenwet dezelfde inhoud hebben, betekent dit dat er bijgevolg ook ernstige aanwijzingen bestaan op schending van laatstgenoemd artikel. Het nieuw element bevat dus ernstige aanwijzingen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet zodat ook deze voorwaarde is vervuld. De bestreden beslissing schendt de in het eerste middel aangevoerde beginselen en bepalingen. Dat het middel ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet duidelijk ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 25 mei 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, waarbij verweerder concludeert dat *"betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980"*, zodat de betrokken aanvraag niet in overweging wordt genomen..

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Waar verzoeker evenwel aangeeft het niet eens te zijn met de inhoud van de motieven nu hij meent dat de door hem bijgebrachte stukken wel degelijk nieuwe gegevens betreffen volgens de definitie van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voert hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengeen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Verzoeker toetst in zijn verzoekschrift de door hem aangebrachte documenten, met name de begeleidende brief van zijn raadsman; de fax betreffende een waarschuwingsbrief van de rechtbank en de fax betreffende een medisch attest, aan bovenstaande voorwaarden.

Ten eerste betoogt verzoeker dat de fax waarin hij wordt opgeroepen door de rechtbank wel degelijk nieuw is in de zin dat deze nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag. Hij wijst erop dat noch het Commissariaat-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twijfel trok dat er een rechterlijke uitspraak is geweest. Hij meent dat nu zijn nieuwe asielaanvraag gebaseerd is op de 'uitvoering' van het bestaande vonnis, dit wel nieuw is *conform* het arrest van de RvS van 16 oktober 2006 nr. 163 610. Verder betoogt hij dat hoewel de bewijswaarde van een fax niet op adequate wijze kan worden beoordeeld, in het kader van asiel, goede documenten eerder schaars zijn. Dat de Raad hem verweet dat het feit dat er nog een veroordeling zou volgen een blote bewering is. Evenwel staft hij dit thans met een faxbericht. Hij benadrukt dat hij blijft proberen om via zijn advocaten het eigenlijke vonnis te bemachtigen.

Ten tweede wijst verzoeker erop dat hij pas begin 2011 op de hoogte werd gebracht van het nieuwe document van de rechtbank, zodat het dateert van na de laatste fase van de asielprocedure, met name het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juli 2010.

Ten derde betoogt verzoeker dat de door hem aangebrachte documenten relevant zijn, nu niet wordt betwist dat het gaat om een uitspraak op strafrechtelijk gebied. De oproepingsbrief, teneinde het vonnis te aanhoren, betekent dat het vonnis uitvoerbaar is en dat verzoeker een straf zal moeten ondergaan bij zijn terugkeer en dat het risico op een onmenselijke straf reëel is. Verzoeker wijst hierbij op recente mensenrechtenrapporten aangaande de actuele (strafrechtelijke) situatie in Iran. Hieruit concludeert hij dat eenieder die een inbreuk begaat van de Iraanse strafwet zich best kan onttrekken aan de Iraanse rechtsmacht om niet één van de aangehaalde straffen of behandelingen te moeten ondergaan. Het feit dat hij zich onttrokken heeft aan zijn straf zal, gelet op de indicaties in de mensenrechtenrapporten, gevolgen hebben voor zijn straf en de modaliteiten ervan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middel zijn grieven richt tegen de beoordeling van de fax van de rechtbank. Verzoeker weerlegt aldus de motieven van de bestreden beslissing aangaande de begeleidende brief van de raadsman en de fax betreffende het attest van het ziekenhuis niet.

Zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat de fax van de rechtbank, die verzoeker heeft aangebracht en waarmee hij wenste aan te tonen dat nog steeds gezocht zou worden in Iran, geen nieuw element is nu een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid worden gevolgd. Immers de authenticiteit van een fax kan niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624;

RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de fax die door verzoeker werd neergelegd en bijgevolg te oordelen dat verzoeker geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Bovendien betwist verzoeker niet dat een fax niet op adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Hij betoogt evenwel dat deze fax, de twijfel die bestond bij zijn eerste asielaanvraag, zou kunnen wegnemen. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker het volgende:

“ik wil bewijzen dat mijn dossier in Iran nog steeds open staat. In Iran is mijn leven nog steeds in gevaar. De Iraanse agenten in burger gingen bij mijn ouders thuis. Ook mijn zus en mijn vrouw kregen bezoek thuis van de agenten in burger. Mijn vrouw weigerde hen om thuis binnen te komen. Ze werden agressief tegen mijn vrouw en sloegen haar. Ik breng vandaag een bewijs dat mijn vrouw door die slagen naar de dokter is geweest en die stuurde haar naar het ziekenhuis (zie kopie van het ziekenhuis attest.) Mijn zoon van 17 was getuige van het voorval.” “Ik heb de eerste keer alles eerlijk verteld. Vele zaken waren niet duidelijk na de beslissing van mijn eerste asielaanvraag. Veel werd misbegrepen. Met deze bewijzen wil ik aantonen dat mijn problemen reëel zijn in Iran. Verder heb ik niets toe te voegen.”

Zoals verweerder in zijn bestreden beslissing aangeeft, ziet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin in hoe deze fax, houdende de waarschuwing van de rechtbank, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, de twijfel zou kunnen wegnemen. Verzoeker wijst er zelf op dat niet betwist werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij veroordeeld werd op strafrechtelijk gebied. Tevens werd in zijn eerste asielaanvraag niet in twijfel getrokken dat verzoeker nog steeds gezocht wordt door de rechtbank. Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest:

“Dat verzoeker actueel nog gezocht wordt en dit blijkt uit de oproepingen die aan zijn echtgenote en vader werden verstuurd en de bakkerij van zijn vader in beslag werd genomen, wijst erop dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de normale procesgang, zijn vader borg stond voor hem in verband met de schadeloosstelling van de 2 andere juweliërs en het ook de normale gang van zaken is dat de borg financieel wordt aangesproken. Voorts is het meer dan aannemelijk dat bij binnenkomst in zijn land van herkomst verzoekers verleden zal worden onthuld. In de veronderstelling dat verzoeker nog een straf dient uit te zitten voor zijn betrokkenheid bij de gewapende overvallen kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat dit gegeven op zich voldoende is om te spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, temeer verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het verleden het slachtoffer is geweest van onmenselijke behandeling door zijn autoriteiten.”

Verweerder motiveerde dan ook terecht dat de fax enerzijds niet kan aanvaard worden nu deze niet adequaat kan worden onderzocht op zijn afkomst en authenticiteit en anderzijds dat dit gelet op verzoekers verklaring dat hij reeds alles eerlijk vertelde in zijn eerste asielaanvraag, doch er veel misverstanden waren, deze fax niet als nieuw kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Van een manifeste beoordelingsfout is dan ook geen sprake.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals blijkt uit de voormelde bespreking van de aangevoerde schendingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereiden of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de algemene zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“DOORDAT

tegenpartij de tweede asielaanvraag van verzoeker grotendeels afwijst op grond van een bevestigende weigering van toekenning van een statuut vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

TERWIJL

Indien tegenpartij het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en vooral de redenering vanaf punt 2.15. grondig zou hebben ontleed dan had zij het volgende moeten vaststellen Artikel 48/4 §2 b van de vreemdelingenwet stemt inhoudelijk overeen met artikel 3 EVRM

Artikel 51/8 van de wet beperkt de bevoegdheid van tegenpartij inzake asiel, maar legt tegenpartij geen beperkingen op wat betreft het onderzoek van een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Er is immers een risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland zodat eveneens blijkt dat er een risico is op schending van artikel 48/4 §2 b van de wet.

Ter staving verwijzen wij naar punt 2.15 en volgende in het arrest van 30 juni 2010 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een eventuele schending van artikel 48/4 §2 b van de wet en schending van artikel 3 EVRM onderzoekt.

De Raad stelt het volgende vast:

Verzoeker is strafrechtelijk vervolgd,

hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet heeft kunnen rekenen op een eerlijk proces,

hij ook niet heeft aangetoond dat hij tijdens zijn detentie werd gemarteld, en

hij ook niet heeft aangetoond dat hij excessief werd gestraft. Het feit dat verzoeker de toestemming kreeg om zich te laten opnemen in het ziekenhuis wijst er overigens op dat verzoeker een onmenselijke behandeling in de gevangenis niet aannemelijk kan maken.

Derhalve heeft verzoeker niet aangetoond dat hij in zijn land van herkomst, Iran, het slachtoffer is geweest van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat verzoeker actueel nog gezocht wordt en dit blijkt! uit de oproepingen die aan zijn echtgenote en vader werden verstuurd en de bakkerij van zijn vader in beslag werd genomen, wijst erop dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de normale procesgang, zijn vader borg stond voor hem in verband met de schadeloosstelling van de 2 andere juweliers en het ook de normale gang van zaken is dat de borg financieel wordt aangesproken. Voorts is het meer dan aannemelijk dat bij binnenkomst in zijn land van herkomst verzoekers verleden zal worden onthuld In de veronderstelling dat verzoeker nog een straf dien! uit te zitten voor zijn betrokkenheid bij de gewapende overvallen kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat dit gegeven op zich voldoende is om te spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, temeer verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het verleden het slachtoffer is geweest van onmenselijke behandeling door zijn autoriteiten. Hij heeft niet aangetoond dat hij tijdens zijn detentie werd gemarteld.

Nu verzoeker zich heeft onttrokken aan de normale procesgang en aangezien verzoeker nog een straf dient uit te zitten voor zijn betrokkenheid bij de gewapende overvallen, moet verwezen worden naar het risico voor verzoeker op gelijkaardige mensenrechtenschendingen zoals aangehaald in de hoger geciteerde rapporten van mensenrechtenorganisatie. Er moet worden vastgesteld dat de algemene mensenrechtensituatie in Iran. en in het bijzonder de strafrechtelijke situatie, op dit ogenblik zeer slecht is.

In die zin heeft het EHRM in haar arrest van 9 maart 2010 Zweden verboden tot terugbrenging van een persoon naar Iran. In haar arrest merkt het Hof op dat:

« les autorités iraniennes ne mettent pas en détention uniquement des leaders politiques ou des personnes en vue ; en Iran, tout individu qui manifeste ou s'oppose d'une autre façon au régime en place risque également d'être détenu et torturé ». (Vrije vertaling : de Iraanse autoriteiten zetten niet enkel in detentie politieke leiders of geïsoleerde personen: in Iran loopt elk persoon die manifesteert of zich op één of andere manier tegen het régime verzet het risico te worden vastgehouden en gefolterd.)

Bovendien meent het Hof dat:

« d'après des informations provenant de diverses sources internationales indépendantes, les Iraniens qui retournent dans leur pays et ne sont pas à même de prouver qu'ils l'ont quitté en toute légalité courent un risque particulièrement élevé d'attirer l'attention des autorités ». (vrije vertaling: volgens informatie van diverse onafhankelijke bronnen, lopen personen van Iraanse nationaliteit die terugkeren

naar hun land en die niet kunnen aantonen op wettige wijze het land te hebben verlaten, een bijzonder groot risico de aandacht te trekken van de autoriteiten) (perscommuniqué van de Griffier, arrest van de Kamer R.C. t. Zweden. verzoek n° 41 827/07).

Dit arrest heeft ook in het parlement stof doen opwaaien in kader van vragen gesteld aan de Staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie naar aanleiding van de uitzetting van twee personen afkomstig uit Iran (Chambre des représentants Commission de L'intérieur - Réunion du 29 juin 2011 Extrait du compte rendu intégral (CRIV 53 COM 0278)). Voor één van deze personen werd er conform het arrest tegen Zweden een opschorting uitgesproken op grond van artikel 39 van het reglement van het Hof. Tevens werd België door het Hof gevraagd een nieuwe asielaanvraag van betrokkene in overweging te nemen. Op grond van het voorgaande moet nu verzoeker zich heeft onttrokken aan de normale procesgang in Iran, nog een straf dient uit te zitten, het land illegaal heeft verlaten en het EHRM de gedwongen uitvoering naar Iran opschort, besloten worden tot een risico op schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker terug wordt gestuurd naar zijn herkomstland. Tegenpartij is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan in haar beslissingname daar zij kennis had van de positie van het EHRM welke reeds een schorsing had uitgesproken op 24 mei 2011 ten voordele van een Iraanse.

De bestreden beslissing schendt de in het tweede middel aangevoerde beginselen en bepalingen. Dat het tweede middel ernstig is."

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

In casu dient vooreerst vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing enkel geoordeeld wordt dat de nieuwe gegevens die verzoeker aanbracht, niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker geen gegevens aanbrengt die een nieuw onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van zijn asielaanvraag vereisen. *In casu* nam verweerder deze beslissing zonder een bevel om het grondgebied

te verlaten. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker gedwongen wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, noch dat hij naar dit land zal worden gerepatriëerd.

Hoe dan ook blijkt dat verzoeker zich opnieuw baseert op de feitelijke gegevens die hij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben zowel de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming afgewezen om reden dat verzoekers relaas aangaande zijn gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie als ongeloofwaardig wordt bevonden en dat hij niet concreet aantoonde een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat hierbij uitdrukkelijk de algemene situatie in Iran werd nagegaan in samenhang met de concrete beweringen van verzoeker. Hierbij werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker strafrechtelijk is vervolgd, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet heeft kunnen rekenen op een eerlijk proces, dat hij niet heeft aangetoond dat hij tijdens zijn detentie werd gemarteld en dat hij niet heeft aangetoond dat hij excessief werd gestraft. De Raad concludeerde dat verzoeker *“niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet uitmaakt”*.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de door verzoeker aangebrachte faxen en begeleidend schrijven van zijn raadsman geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties om reden dat de authenticiteit van een faxbericht niet kan worden nagegaan en dat aan de inhoud van dergelijk document gemakkelijk vervalsingen kunnen worden aangebracht in de zin van knip- en plakwerk. Aangezien verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geen nieuw element heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij wel degelijk zal blootgesteld worden aan een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker *in casu* onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Inzoverre verzoeker opnieuw de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout aanvoert, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN